

NOVI SVET

Sonja je sanjala da je celu noć saleće stršljen. Htela je da ga ubije, ali je bio istrajan i agresivan. Imao je veliku rilicu i ogromne buljave oči. Ujutro je pogledala u *Sanovnik* i, naravno, sve je imalo seksualnu simboliku – žaoka, ubod, ubadanje i tako dalje. U *Sanovniku* se sve vrtelo oko jednog te istog: ili čoveka obuzimaju nagoni, ili se konačno s nagonskog uzdiže na duhovni nivo. Jednostavno: sve je ili o meditaciji, ili o jebačini. Malo jebeš, malo meditiraš. Ali san sa stršljenom bio je dvoznačan: htela bi da meditira i uznesse se na duhovni nivo, ali stalno misli na jebačinu. Verovatno je sve imalo veze s tim što se nedavno razila s Maćom, što je dosta značajno uticalo na njen život. Još uvek se pomalo od toga oporavlja. Osećaj sigurnosti se rasplinuo, Sonja je morala početi preispitivanje sopstvenih vrednosti – a to posle tridesete ide dosta teško. Promena se doduše nije plašila, ali posle ovakvih snova, koji su joj ironično ukazivali da joj nedostaje muškarac, osećala se napušteno i sjebano. Srećom, zazvonilo je zvonce, u posetu je došla Evelina, da je istrgne iz ovih besmislenih konspiracija. Skuvale su kafu. Evelina je bila deo Sonjine radikalne promene vrednosti. Ali sasvim na mestu.

Kad su se Sonja i Maćo razili, odselili su se iz svog zajedničkog iznajmljenog stana. Bio je to dvosoban stan na pogodnoj lokaciji. Iznajmila im ga je Sonjina poznanica – inteligentna, karijeristkinja, koja je imala dva doktorata, audi i većito išla u kostimima. Ta poznanica, nazovimo je Barbora, optužila je Sonju da je prljavuša. Sonja nije razumela: stan su očistili, usisali i predali u neoštećenom stanju. Barbora joj je onda poslala fotografije, ono kao dokazni materijal: bio je to zaboravljen plakat na zidu, prazna flaša piva i krpa prebačena preko stolice. Barbara je još tvrdila i da su mikrotalasnu za njima sređivala dvojica iz servisa za čišćenje gotovo dva sata. Sonja stvarno nije razumela, mikrotalasnu su za celih godinu dana samo jednom koristili... Ukratko, kad ti se usere jedna bitna stvar i naredne će uslediti. Taj period bio je pun sranja: najpre taj razlaz, onda afera s prljavim stanom, onda se još posvađala sa dve koleginice na fakultetu na kom je predavala. Napokon se srela sa drugom, koji je njene probleme u stvari skroz odjebao. Umesto da s njom saoseća, stalno je pričao o tome, kako su naučnici utvrdili, da oko planete kruži neko strano telo i kako je taj svemir fantastičan.

Sonja je te večeri shvatila da joj više nisu zabavni tzv. inteligentni ljudi. To su i tako sve sami egoisti koji misle samo na sebe. Sonja je želela da sretne običnog, jednostavnog čoveka, koji ništa ne bistri, ni o čemu ne spekulise, u suštini bi to mogao biti i glupan, ali dobrog srca. Osećala je da je vreme za radikalnu promenu – kad palimo mostove, onda to treba učiniti valjano. I tako je, posle pola litra vina, poslala tu želju u svemir. Želim novog

prijatelja/prijateljicu i želim da to bude običan glupavko. Sonja je želela nešto nestandardno, kako bi stvari mogla da posmatra kroz prizmu nekog potpuno drugačijeg, čoveka totalno drugačijeg kova. Nekog ko odlazi na promocije „Avona“, gleda *Poštu za tebe*, ničemu nije mnogo posvećen i kad dođe kući s posla za kasom, pevuši i pegla uz TV Očko, posle prati telenovele, povremeno svrati na neku zabavu, predano kupuje kozmetiku, prati sve popuste... ali je u suštini čist i neiskvaren čovek. Onaj koji nikome ne želi ništa loše.

Na Fejsbuk stranicu pod nazivom FAKE postovala je fotografije, kojima ju je Barbora optužila za aljkavost, i napisala: *Poštovani, da li imate utisak da je ovo toliko prljav stan, da su ga iz servisa za čišćenje morali spremati tri dana? Jesam li luda ja ili vlasnica stana?*

Ljudi su na adresu vlasnice stana pisali da je snob i pizda, i delili svoja iskustva s ludim vlasnicima stanova. Napokon se javila Evelina, napisala je nešto u smislu: *Stan je lep i ne čini mi se prljav. Međutim ljudi se toliko puta posvađaju zbog gluposti – i toliko je nepotrebnog zla na svetu. Šaljem vam pozitivnu energiju: vama i vlasnici stana, da nađete zajednički jezik. Želim vam prijatno veče.*

Taj komentar bio je potpuno drugačiji u odnosu na sve ostale komentare, kao da je doleteo s druge planete. Sonja je videla da je komentar naivan i glup, s druge strane imala je osećaj da Evelina to misli ozbiljno i od srca.

Tako se upoznala s Evelinom. Pozvala ju je u goste, a na kraju su još utvrdile i da stanu-ju u blizini. Kakva slučajnost, ili sudbina? I odjednom je Sonji bilo dobro, jer uz Evelinu bi se skroz isključila i slušala te prazne priče.

Ah, danas mi je zagorelo povrće, toliko sam bila zamišljena, znaš, pošto sam juče gledala Delić neba, malo sam se i isplakala, onaj Vilko Rozboril je tako zlatan, on tako zna s tim ljudima, osećajno... Prosto, tamo je bila jedna devojčica, ima leukemiju i priželjkivala je da negde zapeva, a Vilko ju je tako nežno ispitivao i devojčica je onda otpevala pesmu Darinke Rolins: Anđelić... I svi su plakali, i Vilko, i ja...

Hoćeš kafu Evelina, sa šećerom? Ili si opet na dijete?

Hoću kafu s mlekom, a onda bežim, ali ću opet doći... i tako taj Vilko...

Pričajmo o nečem drugom, to su gluposti, Evelinice.

Evelina se uvek štrećala kad je Sonja upozori da lupeta gluposti, jer mislila je da govori o stvarima punim duha. Samo što je, s druge strane, Evelina prema Sonji imala određeni respekt – ipak je Sonja imala visoku školu, doktorat, predavala je na fakultetu, obrazovana osoba. Evelina je jedva završila za krojačicu.

Tako da su onda na trenutak začutale, a Sonji je došlo pomalo žao što je bila toliko bezosećajna, i tako je i sama želela jednostavnu drugaricu, pa mora da računa na sve što ide uz to. Ne samo na pluseve, nego i minuse. Sonja je započela razgovor.

Sanjala sam da me saleće stršljen, bilo je neprijatno, napadao me je...

Ja već dugo nisam ništa sanjala, ali kad sam bila mala imala sam brutalne snove.

Šta ti znači – brutalne?

Jednostavno, brutalne, ali ne mogu o tome da pričam. Zabranila sam sebi da govorim o mračnim stvarima, sada, dok dojam, želim da crpim samo pozitivnu energiju.

Aha. A tu spadaju i Delić neba i Vilko Rozboril?

Naravno, pa to je divno, kad ljudi tako jedni drugima pomažu.

Tako javno, pred kamerama... i sponzorima?

Pa... u to se već ne razumem, samo znam da je to lepo i iskreno...

Sonja je često bila iscrpljena od Eveline, bilo je to bukvalno kao govoriti zidu. Pokušavala je da od nje napravi razborito ljudsko biće, pričala joj je o Jungu, podsvesti, manipulaciji... sve uzalud. Evelina je u nju gledala kao telence božje – ne shvatajući, ali s divljenjem. Posle takvog predavanja uvek bi joj rekla: *Sonjice, ti si tako inteligentna, i ne znaš koliko mi je drago što imam toliko pametnu drugaricu. Evo, uzmi još kolača od šargarepe. I znaš šta, uzmi i ajvar, domaći, juče sam pravila. Znaš šta je to? Izblendirano povrće, vrlo ukusan namaz, samo namažeš na hleb i imaš gotov doručak.*

Ovakva reakcija Sonju je uvek donekle pomerila pošto je znala da je njeno predavanje bilo uzaludno, s druge strane bila je oduševljena tim divljenjem i ljubaznošću – Sonja je nju u suštini zbog neznanja ujevala, a umesto da se uvredi, Evelina joj poklanja ajvar. Sonja je pomislila da li bi joj neka koleginica na fakultetu dala ajvar za to što ju je nečemu podučila... Nema šanse, izgovarale bi jedna drugu kao kučke. Sonja je Evelini mogla da kaže šta je htela, nije morala da pazi na svaku reč...

Evelina, ti stvarno veruješ u to da su na Marsu pronašli olupinu stare škode? To ti ne zvuči opičeno?

Mislim da je to moguće. Sve je moguće.

A kako otprilike je ta olupina tamo dospela?

Normalno, prevezli su je u raketi. Amerikanci su na Marsu ostavili zastavu, a Česi su tamo ostavili škodu.

Amerikanci su bili na Mesecu, na Mars još niko nije stigao, samo sonde...

To ne razumem, ali...

Evelinice, uglavnom ne smeš da veruješ svemu što piše na internetu. Više od pedeset procenata informacija je tamo lažno, razumeš? Više od polovine su izmišljene gluposti.

Dobro, ali kako da znam šta je od toga istina, a šta laž?

Na to pitanje ni Sonja nije imala jasan odgovor tako da je na kraju umorno rekla:

Ne znam ti ni ja... ali treba verovati svojoj intuiciji...

Upravo je takve rečenice Sonja mogla sebi da dozvoli pred Evelinom. Na fakultetu bi je s nekom pričom o intuiciji poslali u tri lepe. Pored Eveline se nekoliko puta toliko opustila da je na kraju dala da joj gata. Evelina je donela tarot karte i gatala joj budućnost. Bilo je tamo nešto, *kao uskoro ćeš sresti muškarca koji će ti pokazati put.* Sonja se tome ironično smejala, iako bi u sebi rado u to poverovala.

Ukratko, s vremenom se na Evelinu navikla i kad slučajno jedan vikend Evelina nije svratila, Sonja je zbog toga bila na kraju nervozna. Srećom došla je u ponedeljak i donela parče kolača s trešnjama. Sonja ga je u sebe strpala, pošto kao prava intelektualka nikad ništa nije pekla.

Evelina, šta si radila za vikend?

Bila sam s mužem na izbornom mitingu, viršle su delili besplatno, a i ovaj kolač s trešnjama... Ukusan je, zar ne?

Na izbornom mitingu?

Tamo je bila pevačica Olivija, pevala je divnu kompoziciju. Divim se ljudima koji imaju talenat i umeju samo tako da zapevaju pred tolikom gomilom u mikrofon.

Olivija? U životu nisam čula za tu pevačicu. Da to nije neka propala pop zvezda?

Ne znam, ali otpevala je divnu pesmu, toliko tačnu i prikladnu, znaš. Svi su tapšali i držali se za ruke. Bila sam toliko dirnuta, skoro sam plakala. To je njen veliki hit, o Evropi koju hoće da zauzmu izbeglice iz onih, iz onih, znaš već kojih, onih onakvih... zemalja...

Misliš islamskih?

Jeste, upravo to... i otpevala je neka ostave našu zemlju na miru i neka idu kući. Bilo je divno.

Aha, znači sad će svi otići odavde, pošto je Olivija tako otpevala, je li?

Ne znam, ali mogli bi...

Skroz si sjebana.

Ponekad si strašno surova.

Izvini, ali tebi je to povremeno potrebno.

Eto, mogla bih već polako kući.

Evelina je otišla, a Sonja je razmišljala da li se stvarno uvredila. Činilo se da je nju ta isprazna pesma stvarno dirnula, a Sonja joj je opet sve pokvarila. Sonju je to toliko razljutilo da nije mogla da se usredsredi na pripremu sutrašnjeg predavanja. Stajala je na balkonu, pušila i pitala se: *Zašto se s ovom osobom zapravo još uvek družim? Šta imam od toga? Pa to je strašno! I zašto sam je takvu pozelela? Ja ipak ne podnosim tupost i ograničenost.* Sonja je bila zaprepasčena samom sobom. Ali onda je sebi sve objasnila time da je to u stvari jedan eksperiment, tako je, ona će pratiti da li je moguće bar malo uticati na razmišljanje tupana. Pokušaće malim koracima da utiče na ovu osobu i razvoj njenog intelekta. Ali... tim se već postavlja iznad nje i pravi od sebe natčovaka koji ima pravo da manipuliše životom jedne proste duše. Od toga joj se slošilo. Praktično je nemoguće pronaći nekog na svetu ko je neće živcirati.

Nekoliko dana se Evelina nije javljala, Sonja je bila tužna. Nakon posla probala je opet da ispija vino u obližnjoj vinoteci s koleginicama s fakulteta, ali njihovo ponašanje joj se odjednom činilo još napornije od Evelininog – stalno su ukrug pričale o svojim disertacijama i njihovim epohalnim temama, pri čemu su to i tako bili samo obični citati iz drugih izvora, kratko, plagijati. Koleginice su joj se gadile, kako su jedna pred drugom glumatale, koja ima bolju temu disertacije, bolji pregled, bolje izvore, intelekt, na kraju su upoređivale koja od njih kod kuće ima lepšu mačku. Opet je bila tužna zbog Eveline, ona sebe nikad nije upoređivala, nije glumatela, bila je zaista dobrodušna, time je bila čak dirnuta.

Posle nedelju dana telefonirala je Evelini da vidi šta je s njom i da li se na nju ljuti.

Kako na tebe da se ljutim, Sonjice. Samo sam bila skroz prehladna, nisam mogla ni da dišem. A onda se zarazio i sin, i muž.

Jooj, trebala si reći, skoknula bih na čaj.

Ali naopako, još i tebe da zarazim. Ali naredne nedelje već završavam s antibioticima i sigurno ću svratiti...

Svratila je i donela ispečen kakao kolač, kao izvinjenje što se nedelju dana nije javila. Sonja je bila toliko dirnuta da su se na kraju izgrlile.

Znaš šta, reći ću ti nešto, prvo sam bila kod jedne doktorke, a ona kako treba da uzimam samo aspirin, kako treba da se preznojim... ali meni to nije pomagalo, a ona kako je to dovoljno, ali zato mi je ona druga doktorica prepisala takve antibiotike da je za tri dana kašalj nestao... to je baš sjajno što su naučnici izmislili antibiotike, to su najbolji lekovi...

Evelinice, antibiotici za nekoliko godina više neće imati nikakav učinak, naš organizam je otupeo.

Molim? Nemoj mi to ni govoriti, to je zastrašujuće... Šta to znači?

To znači da bi mogla da umreš i od običnog gripa.

Evelina to jednostavno nije podnela i rasplakala se, na kraju je zbog toga i mužu telefonirala. Sonja se osećala kao krava, još nisu pošteno ni popričale a već joj u glavu ubacuje takve crve. Sonja je počela da je teši: *Ali, naravno, ako antibiotici prestanu da deluju, to će se desiti možda za nekih sto godina kad više ne budemo živi ni mi, ni naša deca... a ako bi se to desilo ranije, naučnici će sigurno nešto izmisliti...*

Evelina se smirila.

Ti si tako pametna, u sve se razumeš, jako bih volela da te predstavim svojim prijateljima. Znaš, za dve nedelje moj sin puni godinu dana. Napravićemo mu proslavu. Na salašu van grada, parti u dvorištu, a biće i muzika, i pozorište... moj muž je odlučio da bude veliko...

To je lepo od tebe, ali zar stvarna misliš da treba da dođem tamo?

Naravno, to je za poznanike i prijatelje. A ti si moja prijateljica!

Sonju je to dirnulo. Ovako iskreno joj to još niko nije rekao. Među nihilistkinjama i feministkinjama na fakultetu takve izjave se nisu dešavale.

Nadala se da će to biti zanimljiv događaj, minimalno inspirativan, ali malo se prevarila – povremeno jeste moguće koegzistirati s jednim dragim, prigupim čovekom, ali kad ih je više zajedno, na kraju čak gomila, to je opasno. Sonja nije slutila da će se uvući u baš takvo osinje gnezdo, štaviše u stršljenovo, i da će je tamo toliko dugo gušiti. Ceo događaj zapravo je bio nešto više od obične proslave rođendana jednog dečkića. Bio je to susret priglu-pih s još glupljima. Sonja se uzalud nadala da će samo na miru pijuckati mohito i posmatrati. Gomila ju je stalno privlačila k sebi, delovali su kao kakva sekta. Kao da žive u veštačkom mehuru koji obavlja samo njihov svet, i taj mehur ne sme pući.

Bili smo letos u Grčkoj, videli smo Koloseum, začula je Sonja pogrešnu informaciju i odmah probala da ih ispravi: Izvinite, ali to je u Rimu, u Italiji.

A ko ste vi?

To je Sonja, moja prijateljica, ona predaje na fakultetu.

Ah, to ste vi, Evelina vas je često spominjala. Nije bitno, Grčka ili Italija, glavno je da smo se verili. Je li, ljubavice?

Ljubavica je klimao glavom i iza sunčanih naočara gledao unaokolo... uglavnom muškarce, kako se Sonji činilo, ali to je bio samo jedan bridak detalj. Ovi ljudi ne žele da vide realnost, dakle neće sebi dozvoliti da ih ispravlja. A to je bio tek početak. Postepeno su dolazili ostali, nisu svi na prvi pogled izgledali priglupi, ali čim bi otvorili usta, usledio bi masakr.

Ti si Sonja? Evelina je pričala da ste se upoznale na Fejsbuku. To je super, kako si raspoložena, dobro se provodiš?

Provodim se standardno.

Aha, znači provodiš se... Ja mislim da je ovde strava, baš super, kul zabava. Vidi!

Odjednom se odnekud iskotrljalo ogromno vatrogasno vozilo i umesto vodom gomilu ljudi isprskalo ružičastim i svetlucavim ukrasima, svi su bili oblepljeni njima i srećno su smejali se zbog toga. Onda je došao voditelj, neverovatno dosadan, izvodio je trećerazredne šale i svi unaokolo su mu tapšali.

To je Peter Komar, jedan od najboljih šoumena u okolini, rezervisali su ga skoro pola godine unapred, kalendar mu je toliko ispunjen... Što bi rekli, tamo gde nema Petera Komara, tamo kao da nikakva zabava nije ni bila... ha-ha-ha... usput, ja sam Roman...

Roman je dosta dobro izgledao, uz malo mašte mogla bi reći, skoro kao Džordž Kluni. Ali – smeja se dosadnim šalama Petera Komara i to joj je bilo sumnjivo.

Usledili su naredni pa naredni segmenti – čudna pop-zvezda, koja je bila strašno debela i sva utegnuta u ružičastu haljinu, pevala je pesmu za malog slavljenika, nešto poput: *Mališa, predivan si, tvoji roditelji te vole, uneo si im svetlost u život...*

I svi su se uz tu pesmu ganuto osmehivali, na kraju je nekima i suza kanula. Onda je došao vrhunac večeri, kao neko profesionalno pozorište, užasna komedija, 1+1=3, igrali su kô usrani, kompletni amateri, strašno usiljeno su se kreveljili i posle svakog pseudofazona pravili su pauzu da glupanima daju do znanja da je to bio fazon, dakle, sad aplaudirajte. Sonja je počela da oseća nalete teskobe, takva stanja često su je obuzimala na konferencijama ili velikim seminarima. Lekar joj je za to prepisao tablete, koje je danas, naravno, zaboravila. Probala je da pronađe izlaz, da odatle što pre zbriše, ali ceo prostor bio je nekako čudno ograđen, kao zaključan. Morala je, htela – ne htela, da isprati naredne atrakcije. Tu je nastupao mađioničar koji je ujedno bio i pevač-recitator, i na gitari je tandrkao parafrazu pesme *Set karata*, ali se to u njegovoj interpretaciji zvalo *Set ratova*. Falš i patetično pevao je o svim zemljama koje su SAD napale. Svi su s njim uglas pevali refren: *Amerika, Amerika, prokleta Amerika...* Kud god bi pošla, svi su se ili izveštačeno osmehivali, ili su preživljavali nekakve pseudoemocije, izazvane ovim glupim komičarima ili jednostrano orijentisanim govornicima.

Svi ti ljudi izgledali su joj kao isprogramirani roboti. Imala je osećaj da ih je vlada ovako napravila kako bi kritički misleći pojedinac imao osećaj da je OVO prototip normalnosti i da bismo ovako svi trebalo da funkcionišemo kako bi svet bio prekrasno, bezbrižno mesto.

Sonji je bilo loše, vrtelo joj se u glavi, očajnički je tražila izlaz slušajući isečke razgovora. Bila je užasnuta kako su svi pozitivni i samozadovoljni. Diskutovali su o novim tračevima,

pretresali najprimitivnije teme – one koje su u medijima uvek na naslovnoj strani, one najnevažnije, one koje su kod njih na fakultetu uvek radikalno osporavali... Ovi ljudi su upravo te teme videli kao pravu pravcatu istinu. Sonja ovde radije nije ni pokušavala da započinje diskusiju o tome šta „manipulacija činjenicama“ znači. Dok je grozничavo tražila izlaz, natekla je upravo na onog Romana koji joj se onako osmehivao. Očajnički je insistirala da je uputi gde je izlaz.

Ti već hoćeš da ideš? Ne provodiš se?

Roman je odjednom izmenio izraz lica, kao da se njegov večiti osmeh pretvorio u neprijatno keženje.

Provodim, naravno, samo sam malo umorna, nisam spavala, znaš.

Ahaaa, samo dođi, ne boj se, daćemo ti nešto, to će te pokrenuti...

Uzeo ju je za ruku i uvukao u nekakav šator na naduvavanje gde je sedeo muškarac u lekarskom mantilu, bilo je to nešto kao punkt prve pomoći.

Ova gospođica je umorna, potrebna joj je pomoć.

Dali su joj da ispije nekakvu ružičastu tečnost. Odjednom se njenim telom razlila priyatna energija, sve je bilo divno i prijatno, kao na ekstaziju, ali malko drugačije. Postala je deo gomile, pevala je zajedno s mađioničarem *Set ratova*, onda se uključila u razgovore o selebritijama iz žute štampe, smejala se i jeftinim šalama Petera Komara i na kraju se progurala do njega po autogram. Roman joj je sve vreme bio vodič i postepeno joj je postajao simpatičan. Zajedno su pretresali divne primitivne teme i to je bilo enormno oslobađajuće: Razgovarali su o ljubavnom Fejsbuk dnevniku Dare i Rytmusa... razgovarali su o tome kako su pronađene larve dinosaurusu u pokvarenom pilećem mesu... o tome kako se u Španiji rodilo dete s dve glave, pri čemu je jedna glava štrčala iz stomaka... I toliko hiljada prekrasnih, nevažnih, glupih i izlišnih tema su pretresli koje su se Sonji tada činile kao suštinske. Roman se u te teme odlično razumeo, tako da ako Sonja nešto nije uspela da isprati, precizno bi je uputio u sve pikantne detalje. Sonja je bila zadivljena širinom njegovog obrazovanja: poznavao je do detalja sve slučajeve iz žute štampe, ko, s kim, gde, kada... čak je imao i uvid u to ko je šta na nekoj od tih večeri imao obučeno. Istovremeno je pratio i novosti iz sveta pseudonauke. Pa su tako naučnici ispreparirali, izumeli, pronašli... Onda je pretresao *Menjam ženu*, *Ljubav je na selu*, informisao je o tipovima iz apsurdnih novinskih članaka: Amerikanka, koja ima nokte od pola metra i lakira ih nedelju dana... itd., itd... Roman je doslovno bio nepresušan izvor informacija, njegov mozak je imao veći kapacitet i pamćenje nego ceo njihov profesorski kolektiv na fakultetu.

Sonju je toliko zadivio da je s njim provela ostatak večeri i šetala se s njim sve do jutra. Taj osećaj izuzetne sreće ostao je u njoj i narednog dana, iako više nije bio toliko intenzivan. Pomislila je kako je Roman zapravo zanimljiv čovek, i kako bi, da usredsredi mozak na drugu vrstu saznanja, bio zasigurno kapacitet u nekoj lukrativnoj oblasti.

S Romanom je počela češće da se sastaje, gutala je more informacija o svim mogućim teorijama zavere, na primer o tome kako je Hitler bio žena i kako još uvek negde živi i skriva se, isto kao Iveta Bartošova, koja je sigurno takođe još uvek živa. Roman je sve to umeo

da iznese tako zanimljivo i opširno da je zvučalo kao ozbiljna naučna studija potkrepljena činjenicama. Sonja je već toliko puta želela da mu kaže da je njegova pamet neverovatna i da bi trebalo da se posveti konkretnom naučnom smeru – i bio bi prava zvezda... Ali se uvek s takvim divljenjem unosila u njegove harizmatične priče da se posle nije usuđivala da mu još nešto pametuje. Najzad je s Romanom počela i da spava. Imali su dobar seks, ali najviše je volela trenutke posle, kad bi zapalili cigarete i zajedno čitali neku žutu štampu. Roman je uz svaki članak dodavao još konkretnije i opširnije detalje, pošto je većinom, kao pravi „naučnik“, svaki slučaj imao proučen iz svih izvora i sa svih strana. Sonja je postepeno sve više uranjala u taj svet koji je počeo da joj prija.

Gore je bilo s njenim poslom na fakultetu. Koleginice su počinjale da stiču utisak da je verovatno poludela. U početku je još uspevala da se kontroliše i, tokom raznih diskusija, držala se svoje teme, ali onda, kao iz vedra neba, upotrebila bi potpuno nespojivo poređenje: *Znate, ovako stoje stvari s tom problematikom – slično kao onih deset selebritija što su sebi uništili karijere za samo godinu dana. Znate koji su to? Mel Gibson, Lindsay Lohan, Eva Farna... izgred, Eva Farna se verila, znate li to? A znate s kim?*

U početku su to svi shvatali kao novi smisao za apsurdni humor, ali postepeno se to više nije moglo izdržati. Proširilo se na seminare i predavanja. Umesto da rešava egzaktno teme, na pola časa bi se pogubila i počela opširno da pretresa teorije zavere i tračeve iz žute štampe. I njena disertacija otišla je niz vodu – prvu polovinu zaista je činilo teorijsko naučno istraživanje, ali druga polovina bila je kao s druge planete. Ubacivala je raznorazne slučajeve iz izvora tipa *Novosti, Koktel, Ekstra.cz, Novo vreme, Blesak*, koje, naravno, nije zaboravila da navede kao sekundarnu literaturu. Čitava njena disertacija na kraju je ispala potpuno sranje i Sonju su izbacili s fakulteta. U to vreme bilo joj je već potpuno svejedno, jer je upravo saznala srećnu novost, da s Romanom čeka dete.

Skoro svakodnevno je posećivala Evelinu, zajedno su čitale članke na *Mimibazaru* i sve pretresale do detalja. Bila je potpuno ispunjena, više tu nije bilo mesta za nihilizam, sumnje, skepsu, kritičko mišljenje i sve te ružne, neprijatne stvari. Pre podne je provodila s Evelinom, pretresale su majčinske teme od porođaja, sisanja, preko tipova dečjih govanaca sve do recepata za kolače. A večeri je provodila kod kuće s Romanom, s kojim je prebiralala po najnevažnijim svetskim novostima, čak su one najzanimljivije lepili u dnevnik. Konačno je sve bilo na svom pravom mestu i Sonja je svakog dana zahvaljivala Evelini što joj je pomogla da otkrije ovaj divni NOVI SVET.

(Sa slovačkog prevela **Miroslava Kadlečik**)